

(המשך מעמוד 43)

גילו של קארפי, ובין גנג צעיר המצטרף אליהם. כאשר שותפם הולך לעולמו. יש בסרט לא רק אבחנה דקה של היחסים בין סתיו החיים והאביב, אלא גם מבט נבון על ההתבוללות והניכור של האמנות. החיה למען עצמה, מהחיים ה"ממשיים".

הזיות כבית-חולים. מה, אם כן, לכימאי זה, נציג מכובד של התרבות האירופית, ולסרט בישראל? התשובה היא פשוטה: "אני יהודי" הוא אומר. ומשך לפרט את הרעיון שהוא רוצה להעלות על המסך. שמי יהיה חפוזים מיפו וג'יבורו יהיה יהודי אמריקאי, שכל חייו היה רחוק ממקורותיו הדתיים. עד אשר הוא נופל קרבן להתנגשות אלימה עם נערה צעירה. תוך כדי הזיותו בבית-החולים. הוא רואה בדמונו פרדס מבלבל.

כשהוא מתאושש, הוא מחליט התלטה אימפולסיבית: עוזב את הכל ונוסע ל-ישראל.

עקרי הסרט הוא למעשה המיפגש בין יהודי, שהוא אמריקאי הרבה יותר מאשר יהודי, ובין העם והתרבות של אבותיו, שאותם מגלה, על הצדדים החלוביים וה"שיליים" שלהם במהלך הביקור.

האין זה סרט פוליטי? ממחר קארפי להדגיש, אבל ברור שהמצב באיזור יתפוס גם הוא מקום בהתפתחות הדראמטית. **מבט לא פרוכונציאלי.** זה יכול בהחלט להיות הסיפור האישי של קארפי עצמו, אם כי הוא טוען שבחר ביהודי אמריקאי דווקא, "כי רציתי מישהו שיבוא מתרבות שונה לחלוטין מן התרבות הימית-תוכנית, מישהו שירגיש עצמו באיזור שלנו זר לגמרי. איטלקי, למשל, לא היה עובר הלם כזה".

הוא מודה שלא היה אף פעם בישראל, אינו מכיר את המציאות שלה מקרוב. מה שכתב בדה בשלמות מדמיונו, ואילו את תיאור האחרים בסרט מצא בתוכניות התע"מלה של משרד-התיירות. הוא ער לעובדה שאם אכן תצא התוכנית מן הכוח אל הפועל, יצטרך התסריט לעבור שינויים, עידכונים ושיפוצים.

האם ייצא הבר לפועל? קשה עדיין לקבוע. קארפי ודאי רוצה להגשימו, אם יצליח, יכונ הצופים הישראלים לצפות בסרט שיציג נקודת-מבט חדשה על היחסים בין ישראל, היהודים בעולם והמקורות המשותפים שלהם. הישראלים, הרגילים לראות עצמם במרכזם של יחסים אלה, בוודאי יפתעו ויזנו סוף-סוף להעיף בעצמם מבט פחות פרוכונציאלי.

תדרין

חובה לראות

תז אביב — האדומים, ג'ורג'יה, לוקה, נטיך העיר, פאדרה פאדונוה, שוודי התי בה האבודה, ממאו עד מוצארט.

ירושלים — ג'ורג'יה, קבקייען.

חיפה — חמים וטעים, פאדרה פאדונוה.

*** **האדומים** (ארצות-הברית, רית, רבין) — וורן ביטי מוכיח עצמו כי בימאי העושה צדק עם הסיפור ועם הרשקנים האחרים גם יחד. הוא מגלם את דמותו של ג'ון ריד, ממנהיגי הראשונים של התנועה הקומוניסטית בארצות-הברית, ומי שחיבר את הספר עשרת הימים שזיע זעו את העולם. יחד עימו מצטיינות גם דיאן קיטון כאהובתו, ומורין סטפלטון כאמה גולדמן.

*** **ג'ורג'יה** (ארצות-הברית, גורדון) — אמריקה בשנות ה-60 מבעד לקורותיהם של ארבעה חברים, שלושה גברים ונערה. הבימאי: ארתור (בוני ר' קלייד) פן.

*** **לוקה** (גרמניה, לב'2) — גיי רסתו של ורנר פאסבינדר לסיפור המלאך הכחול משנות ה-30, ניחנה בעיקר במעלות סיגנוניות ואסתטיות. זהו ניסיון נוסף של הבימאי הקנזו להסביר את ההיסטוריה של ארצו, ולהציג את הניחון שאחרי מילי-חמת העולם השנייה.

*** **פאדרה פאדונוה** (אי-טליה, תמוז תל-אביב, שביט חיפה) — סי-רס המרשים של האחים ויטוריו ופאלו פאביאני על דמותו של גאבינו לדה, בנו של איכר מסרדיניה, שרק אחרי שהיה בן 18 למד קרואיכותבו.

ראיון מיוחד ל"העולם הזה" של בימאי הקולנוע

אלן פארקר, מי שעשה את "אנספרס של חצות",

"תהילה" ו"ימים אחרונים של אהבה"

בזכות האשה

על שני סרטיו האחרים של פארקר, "אנספרס של חצות" ו"תהילה", אין צורך להרחיב את הדיבור, מאחר ששניהם זכו בהצלחה גדולה ביותר בכל רחבי העולם. שניהם הוכיחו כי פארקר הוא בעל שליטה בלתי-רגילה בסניקה של הקולנוע, הוא מיטיב להשתמש בכל דקויות השפה הזו, אבל הרגיו לא פעם

הזה, החל פארקר חותר בהדרגה לקראת הפקת סרטי-קולנוע, ויש להניח, שהצי-לחתו בהדרכת ילדים לפני המצלמה ב"המפונים" היא שסייעה במציאת מימון ל"באגסי מלון", פארודיה על סירטי-פשע אמריקאיים משנות ה-30, שבה, תחת מבוגרים הוטיעו ילדים, ובמקום כדורים ירו עוגות-קצפת.

הבימאי הבריטי אלן פארקר עוד עתיד להיבחר, באחד הימים, לאלוף המועמדות לפרסים ולשובר שיאי ההי-מצות. מאז "באגסי מלון", סרט הקול-נוע הראשון שלו, הופיע שמו בקביעות ברשימות המועמדים לאוסקר בארצות-הברית, לאוסקר הבריטי ולדקל-חזהב של פסטיבל קאן. שותפיו בסרטים השיר נים זכו לא פעם בפרסים — בין אם זה מחבר התסריט של "אנספרס של חצות" או מחבר המוסיקה של "תהילה" — אבל הוא עצמו עדיין נותר בידיים ריקות.

ארבעה מתוך חמשת הסרטים הארוך כים שעשה עד היום הוצגו במיסגרת התחרות הרשמית בפסטיבל הסרטים בקאן — כבוד בלתי-מבוטל כשלעצמו — אבל אף לא אחד מהם קיבל אפילו פרס אחד.

"עוד יגיע היום שבו יקבעו, כי אני הבימאי המועדף על הבוחרים את הסרטים לפסטיבל, והשנוא ביותר על השופטים", אמר השנה במירוות.

כל זה אינו נוגע כמוכח, לקאריירה האישית שלו, שהתפתחה במהירות רבה. פארקר, שהחל דרכו כנער-שליחויות בסוכנות-פירסום לונדונית והיה במשך תקופה ארוכה מאוד מומחה לייצור סרטי פירסומת בקבלנות, משך לראשונה תשומת-לב בסרט טלוויזיה בשם "המפר נים", על ילדים יהודים הנשלחים מן העיר אל הכפר, בלחמת העולם באנגליה, כדי להצילם מפני סכנת הפ-צנות. הסיפור האוטוביוגרפי של הסופר היהודי-בריטי ג'ק רוזנטל זכה בידיו של פארקר לטיפול טוב כל-כך, שהוא זכה בכמה פרסים בינלאומיים, ביניהם גם פרס בפסטיבל הסרטי-היהודי, שנערך לפני כמה שנים בירושלים.

בשיתוף פעולה עם המפיק אלן מאר של, שעימו הוא עובד עד עצם היום

אנספרס של חצות

פול סמית באחת הסצינות האלימות מתוך הסרט, שעורר את התגובות החריפות ביותר בקאריירה של פארקר. הביקורת התעקשה לחפש בו מניעים אינטלקטואליים, ולא יכלה להשלים את המניעים הריגשיים שהניעו אותו. הקהל חושב אחרת.

תהילה

הסרט שקאן טירב לקבלו, במחשבה שהוא מיסחרי מדי. השנה ניסה הפסטיבל לכפר על פארקר להציג שני סרטים — מחווה נדירה. עונו והזמין את

באגסי מלון

ג'ודי פוסטר, בסירטו המוסיקלי של פארקר, שאחרי נדר לא לעבוד עימו, פארקר איתם בסירטו האחרון. עם ילדים אן חזר והיטיב לעבוד